

Η Σαρακοστή και οι νέοι

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανού

Για τους περισσότερους είναι μία παράδοση, ένα έθιμο. Συνδεδεμένη με τη νηστεία και με έκβασή της την Μεγάλη Εβδομάδα και το Πάσχα, η Σαρακοστή είναι μία συνήθεια που έρχεται από το παρελθόν. Πολλοί νέοι σήμερα νηστεύουν, ακολουθώντας την οικογένειά τους, επιλέγοντας έναν εναλλακτικό τρόπο διατροφής ή επειδή αισθάνονται ότι η νηστεία είναι ένας απόηχος της ανάγκης για Θεό και νόημα ζωής. Άλλοι πάλι εκκλησιάζονται, ιδίως κατά τους Χαιρετισμούς ή τις Κυριακές της Σαρακοστής. Σχεδόν όλοι όμως συνεχίζουν τον τρόπο ζωής τους, χωρίς να συνειδητοποιούν στον λογισμό και στον προβληματισμό τους ότι Σαρακοστή σημαίνει αλλιώςτική πορεία ζωής.

Η οικογένεια, εφόσον έχει πνευματικά βιώματα και νιώθει την ανάγκη

μεταλαμπάδευσής τους, μπορεί να δώσει στα παιδιά και τους νέους αφετηρίες σαρακοστιανών εμπειριών. Λιγότερη τηλεόραση και υπολογιστής. Επιμέλεια στην προσευχή. Συζήτηση για το νόημα του κόσμου και της ζωής. Ο Χριστός ως βάση για τη διαχείριση των περιστάσεων, των ανθρώπων, των σχέσεων. Και τη ίδια στιγμή εργασία με τον εαυτό μας. Αίσθηση ότι ο χρόνος της νηστείας δεν είναι μόνο διατροφική αλλαγή, αλλά απόφαση για περισσότερη αγάπη. Για συγχώρεση και ανοχή. Για θέαση του κόσμου μέσα από τη θέση του πλησίον. Αντίσταση στο ήθος ενός πολιτισμού που επιμένει ατομοκεντρικά. Σύνδεση με την εκκλησιαστική κοινότητα μέσω της λατρείας και των εορτών. Μετάνοια για τα μικρότερα ή μεγαλύτερα λάθη.

Και βέβαια χαρά. Αυτή που είναι το τελικό νόημα της Σαρακοστής, όπως και κάθε λειτουργικής περιόδου της ζωής της Εκκλησίας. Δεν είναι καταπίεση η νηστεία, η προσευχή, ο συχνότερος εκκλησιασμός, η συναίσθηση ότι δεν είμαστε τέλειοι, ότι ο κόσμος δεν υπάρχει για να προβάλλουμε τον εαυτό μας αλλά για να αγαπούμε, δηλαδή για να βγαίνουμε από αυτόν. Και η έξοδος δίνει χαρά. Κάποτε φανερή, κάποτε μυστική. Σκοπός της είναι η συνάντηση με τον Χριστό. Η θέα Του στο πρόσωπο του άλλου. Η μεταμόρφωση της καρδιάς. Ό,τι δίνει αληθινό νόημα στη ζωή μας και μας κάνει να μη νικιόμαστε από την έπαρση και το δικαίωμα της κατανάλωσης των πάντων, από την υιοθέτηση του μοιραίου «όλα επιτρέπονται». Και είναι χαρά να μην αισθανόμαστε μόνοι, ακόμη κι αν για τους πολλούς αυτός ο τρόπος είναι κατεξοχήν μοναχικός. Κάποτε παρωχημένος. Η χαρά όμως δε νικιέται από το παρόν, αλλά το αγιάζει και το μεταμορφώνει. Και μας μαζί του.

Η Εκκλησία καλεί ιδιαίτερα τους νέους να δουν πίσω από τις λέξεις των ύμνων, πίσω από το λιτό φως των ιερών ακολουθιών, τα πένθιμα άμφια την προτροπή για μετάνοια, για απελευθέρωση από έναν κόσμο που φωνάζει. Που θεοποιεί εαυτό και πάθη. Που δεν ξέρει να ακούει. Και ο νέος, αυτός δηλαδή που ζητά αυθεντικότητα και αγάπη, μπορεί να βρει στον χρόνο της Σαρακοστής και στον τρόπο της Εκκλησίας τη χαραμάδα από την οποία το φως της πίστης θα περάσει, θα αλλάξει την καρδιά και θα κάνει τον άνθρωπο να μοιάσει του Θεού. Εκείνου που από αγάπη θα σταυρωθεί και θα αναστηθεί. Για να δώσει αιωνιότητα στη χαρά που τόσο μας λείπει και που ο κόσμος την υποκαθιστά με τις ψευδαισθήσεις του.

«Ορθόδοξη Αλήθεια»

Πηγή: synodoiporia.gr